

Voorwoord

KWARTAALBLAD:

Voor Indische en Molukse Senioren

REDACTIEADRES:

ngotjeh@gmail.com

MOB: 06 21 87 30 41

REDACTIE:

Inge Dümpel

Hedy Schäperkötter

FrankSobat van Schaik

FOTOGRAFIE:

Erica Bürer

COLUMN:

Inge Meijlink - Günther

VORMGEVING:

FrankSobat van Schaik

DRUK:

Boekeldruk, Boekel

TE KOOP:

via de redactie , website,
mail: € 3,50 (excl. porto)

ABONNEMENT:

per jaar

€ 25,00 (incl. porto)

Deadline voor het volgende
nummer: 1 november 2015

*Wilt u een artikel en/of persbericht
of advertentie plaatsen, mail dan
naar ngotjeh@gmail.com*

*Een deel van deze editie is
digitaal te zien op onze
Facebook pagina "Ngotjeh".*

*Neem voor informatie contact
op met Inge Dümpel.
Mail: ngotjeh@gmail.com*

Beste lezer,

Heerlijke tropische weken liggen achter ons en nu hangen de winterjassen alweer klaar. Maar we hebben wel nagedacht over de volgende editie. Een herdenkingsnummer met verhalen van de uitstervende groep die de Tweede Wereldoorlog in voormalig Nederlands-Indië heeft meegemaakt. In dit nummer twee interviews: een kleindochter die haar oma van alles vraagt over haar oorlogservaringen. En een gesprek met Hedy Schäperkötter, oprichter van Pondok, waar Indische en Molukse senioren op zaterdag een heerlijke dag hebben en in de watten worden gelegd door de vrijwilligers. Bezoek eens de website www.pondok024.nl

Wist u dat Ngotjeh is voortgekomen uit Pondok?

Wij kregen enkele reacties via de mail op de eerste editie van Ngotjeh, bijvoorbeeld: "Ziet er zeer professioneel uit. En heerlijk groot lettertype. Maak mij maar lid, hoor." Of: "Goed hoofdartikel met mooie foto 's; het volgend nummer graag met meer pagina 's, voor dezelfde prijs als 't kan." Wij zouden niets liever willen! Tot slot: "Er moet meer informatie voor de Molukse senioren in." Dat is waar. Vandaar een artikel over Ullath op Saparua en Djodjie C.A. Rinsampessy heeft speciaal voor ons een gedicht geschreven met het thema oorlog getiteld 'Mijn bestaan'. Het is opgenomen in de nieuwe dichtbundel 'BERSAMASATU/SAMENEEN, Jauh dari mati dekat di hati' van Djodjie (Nederland) en Rudi Fofid (Molukken) die in het voorjaar van 2016 zal verschijnen.

Muzikant en krontjong virtuoos Rudy Matulesy is op 24 juli j.l. overleden. Rust zacht Rudy en thank you for the music. In het volgend nummer komt een korte biografie over hem.

Tot slot: stuur ons tot 1 november uw herinnering aan uw Indische of Molukse grootouder(s) in dichtvorm, maximaal dertig regels. De beste twee (volgens ons dus) worden geplaatst in het decembernummer.

Salam manis,

Redactie Ngotjeh

september 2015

Foto: Erica Burer - Tekst: Inge Dümpel

Interview met omi Echter

Vertel eens omi...

“Mijn moeder moest bekennen. De jap liep op haar af met een brandende sigaret. Doe maar, zei mijn moeder, dan krab ik je ogen uit je hoofd.” Het emotioneert kleindochter Stephanie. Waarom? “Ik vond het zo mooi de kracht te zien die er nog steeds was, oma Ruchtie, een klein tenger vrouwtje, en dan zeggen: ik krab je ogen uit. Op dat moment zo sterk te zijn! Terwijl haar leven op het spel stond. Die kracht...door de generaties heen.”

Stephanie op een tropisch warme dag in gesprek met haar grootmoeder Laura Antoinette Ruchtie, geboren op 20 juli 1919 in Sarulangan, een militaire post in de provincie Jambi op Sumatra. Als dochter van een KNIL vader zal ze heel vaak verhuizen. In Koeta Radja, nu Bandar Aceh, begint haar schooltijd. “Daar begon mijn schooltijd, de fröbelschool en toen naar een gemengde katholieke lagere school, de Pastoor Verbraak School. Van 1936 tot de oorlog uitbrak in 1942 woonden we in Poerworedjo op Java. Zeven jaar een vaste plek. Fijn! Je kon lid worden van de Zonnebloem, voor de kleintjes, daarna de Katholieke Jonge Meisjes, en het kerkkoor, in het Latijn zingen.”

Heeft u een fijne jeugd gehad, omi? “

Ja...altijd iets lekkers bij de thee 's middags.

Zondag en woensdagmiddag was er film voor de kinderen en 's avonds voor de ouderen. Er was een zwembad. Wij kregen les na de rekruten. Mijn vader bracht elke week een paar varkens mee van de jacht. Mijn moeder maakte worst, dendeng, hoofdkaas, van alles.”

Een mooie tijd, maar de oorlogsdreiging wordt duidelijker. Mannen boven de 18 leren exerceren, meisjes leren breien, (*Breien? In Indië?*) sokken, mutsen, in legergroen, voor Holland. Donaties van goud en zilver voor geld voor spitfires, aluminium pannen en blikken inzamelen, kon je omsmelten. Japan begon zich te roeren en het was de vraag wanneer het zou gebeuren.

Wisten jullie dat er een oorlog aankwam?

“Ja hoor. Er kwamen loopgraven, schuil-

Column

De Bevrijding

Mijn Indische moeder en mijn Duitse vader ontmoetten elkaar in Zwitserland en waren onmiddellijk dolverliefd. Mijn vader reisde haar achterna en zij trouwden vanuit het huis van mijn Soendaneese Oma in Soekaboemi. In dat huis ben ik geboren. Mijn vader was elektrotechnisch ingenieur en kreeg een baan in Bandoeng. Op aandringen van Oma bleef ik bij haar tot mijn ouders een huis hadden gevonden. Ik was bijna twee jaar toen ik bij mijn ouders ging wonen en naast Soendanees ook Nederlands ging spreken, zodat vader me ook kon verstaan. Na de Duitse inval in Nederland, was mijn vader ineens de vijand. Met alle Duitsers in Indië werd hij opgepakt en verdween in een Engels interneringskamp in Dehradun in India. Mijn moeder en ik, nu ook Duits onderdaan, trokken in bij Oma. In de eerste weken na de capitulatie kwamen familieleden met hun kinderen binnenstromen en ze bleven allemaal. Ik was negen jaar en wist niet dat zij uit interneringskampen kwamen en dat het huis van Oma voorlopig hun enige tehuis was. Wat een blijdschap, wat een hoopvolle verwachtingen voor de toekomst had iedereen. Wel ontbraken er nog veel familieleden. Van mijn vader kwam pas veel later bericht. Van Dehradun werden alle Duitsers naar een totaal vernield Duitsland getransporteerd. Pas in 1949 lukte het mijn moeder hem terug te krijgen naar Indië/Indonesia.

Inge Meijlink - Günther

"Ik heb van 1970 tot 1994 bij de redactie van Margriet gewerkt.

En verder schrijf ik reisverhalen en fatasieverhalen.

Nu ben ik bezig met mijn familie geschiedenis.

A never ending story."

Verdwenen was de hoop op een veilige toekomst toen door de straten de kreten Merdeka en Bersiap werden gehoord. Opnieuw angst en onzekerheid! Voorbij was alle blijdschap toen er in de stad doden vielen. In trucks, bemand door zwaarbewapende Gurkha's werden allen, nog maar net vrij gelaten, opgehaald en elders ondergebracht in barakken. De familie smeekte Oma mee te gaan. Oma weigerde en smeekte op haar beurt mijn moeder bij haar te blijven. Wij zijn gebleven. Korte tijd later werden diezelfde mensen in konvooi naar kamp ADEK in Batavia vervoerd, beschoten door pemoeda's. Ik heb ze zien weggrijden, hoorde het schieten dat door de Gurkha's werd beantwoord. Daarna werd het stil in de stad. Ik was weer alleen met mammie en Oma, in een gebarricadeerd huis. Weg hoop, weg vrolijkheid! Pas in februari 1947 reden mijn moeder en ik in een geblindeerde Rode Kruis trein naar Batavia. Wij vonden het beiden verschrikkelijk Oma achter te laten. Mammie huilde... en dat duurde en duurde. Na de 2^e Politie Actie in 1947 konden wij weer naar Oma toe. Maar echt gewoond heb ik er nooit meer.